

Zemřel P. Václav Hušek

V Malých Svatoňovicích a ve Rtyni v Podkrkonoší působil od 1. 4. 1989 do 1. 8. 1991. Zemřel v den Slavnosti vzkříšení Páně 16.4. 2017. Pohřeb se konal v pátek 21. dubna 2017 v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Hradci Králové na Velkém náměstí a na hřbitově v Hradci Králové - Pouchově. Zádušní mši sv. celebroid kardinál Dominik Duka.

Bože, tys povolal svého služebníka Václava ke kněžství a svěřil jsi mu svatou službu; uveď ho mezi své vyvolené do svého království připraveného pro ty, kdo ti oddaně slouží. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Úmrtní oznámení

Fotografie z pohřbu (od Mgr. A. Rubáčka)

Farní den Rtyně 2012 s P. V. Huškem

Svědectví P. Václava Huška

v brožurce, kterou vydalo v Roce povolání Biskupství královéhradecké (str.71 - 72).

A teď něco o mé cestě za kněžským povoláním. Jde jistě především o milost Boží, ale i o náboženskou výchovu v rodině. Od útlého dětství mne (ale i sourozence) rodiče vedli k víře a učili nás modlit. Pak jsem začal ministrovat v kostele P. Marie, kde nás vedli jezuiti. Protože nás ministrantů bylo hodně, snažili jsme se naučit předepsanou latinu co nejdříve, abychom směli dělat „hlavního“ ministranta. Už v dospívání jsem toužil být knězem, zvláště když jsem kolem sebe v Hradci Králové měl „před očima“ příklad několika vzorných kněží (Dr. Hašek, P. Javůrek a další).

Po vyjití základní školy jsem šel do učení do polygrafického učiliště v Liberci. Vyučil jsem se sazečem a pak jsem čtyři roky pracoval v tiskárně. Přitom jsem měl stále na mysli své kněžství. Avšak protože jsem byl jen vyučen, musel bych mít maturitu. V r. 1958 otevřeli v hradeckém gymnáziu třídu „večerní školy“, do které jsem se přihlásil. 3 roky jsem pak měl „dvojitý režim“. Od 6 hod. do 13 hod. práce (1 hod. mi podnik platil) a pak od 15 hod. do 20 hod. večerní škola – 3 x týdně. Ale zpočátku mne vedoucí nechtěl pouštět do školy. Oni všichni nadřizení měli jen základní nebo odborné vzdělání, takže mi asi možnost vyššího vzdělání záviděli. Spolupracovníci mi říkali: „Ty tady chceš být ředitelem?“ Až jsem měl pak v roce 1963 nastoupit do semináře a šel se s nimi loučit, řekli mi: „Teď už víme, proč jsi ta studia dělal.“ – Roku 1961 jsem odmaturoval a šel na vojnu. To však byla těžká doba: krátce před tím byla postavena v Berlíně zeď – to byla první mobilizace. Druhý rok to bylo ještě horší: v říjnu 1962 vypukla kubánská krize, kdy světová válka visela na vlásku. Naštěstí i pomocí papeže Jana XXIII. byla tato krize zažehnána. Pak nastalo první mírné uvolnění (rok 1963) mezi státem a církví. 7. 10. 1963 jsem nastoupil do semináře v Litoměřicích (i když se mi v tom „vojenství páni“ snažili zabránit a „uliční výbor“ KSČ taky).

I když doba nebyla příznivá, přeci rád na dobu studií vzpomínám. Profesori – kněží se nám snažili předat pravou nauku církve a i na spirituály (Sahana a pak Hermacha) vzpomínám s vděčností. Vynikající byl také rektor Mons. Poul, který nás „prokoukl“ velice brzy. S pomocí Boží jsem vlastně nikdy neměl pochybnosti o svém kněžském povolání – ani v semináři, ani pak, když jsem působil v duchovní správě. I teď na odpočinku sloužím mši svatou denně – a příležitostně zpovídám. Díky Bohu za to !